

Η ΔΙΕΘΝΗΣ

Ἐμπρὸς τῆς γῆς οἱ κολασμένοι
Τῆς πείνας σκλάβοι ἔμπρὸς, ἔμπρὸς,
Τὸ δίκη ἀπ' τὸν κρατήρα βγαίνει
Σὰν βροντή, σὰν κεραυνός.
Φτάνουν πιά τῆς σκλαβιάς τὰ χρόνια
Ὅλοι ἔμεῖς ταπεινοὶ τῆς γῆς
Ποῦ ζούσαμε στὴν καταφρόνια
Θὰ γίνουμε τὸ πᾶν ἔμεῖς

Θεοί, ἀρχόντοι, βασιλιάδες
Μὲ πλάνα λόγια μᾶς γελοῦν
Τῆς γῆς οἱ δοῦλοι κι' οἱ ραγιάδες
Μοναχοὶ τους θὰ σωθοῦν.
Γιὰ νὰ λείψουν πιά τὰ δεσμά μας
Γιὰ νὰ πάψει πιά ἡ κλεψιά
Νὰ ἰδοῦνε πρέπει τὴ γροθιά μας
Καὶ τῆς ψυχῆς μας τὴ φωτιά.

Ἐμπρὸς μονάχη μας ἐλπίδα
Εἶν' ἡ σφιγμένη μας γροθιά
Κάτω οἱ πολέμοι κι' ἡ πατρίδα
Ζήτω, ζήτω ἡ Λευτεριά.
Κι' ἂν θελήσουν νὰ δοκιμάσουν
Τῆς ψυχῆς μας τοὺς κεραυνούς
Νὰ ἰδοῦνε τότες θὰ προφτάσουν
Πὼς εἶν' οἱ σφαῖρες μας γιαυτούς.

Σκληρὸς ὁ νόμος μας ξεσκίζει
Κι' οἱ φόροι ἀσήκωτοι γιὰ μᾶς
Ὁ πλούσιος ὅ,τι κι' ἂν κερδίζει
Εἶναι πλοῦτος τῆς κλεψιάς.
Ἡ σκλαβιά, ἡ ἀδικία φτάνει
Ὅχι πιά ταπεινοὶ σκυφτοὶ
Ἀδέλφια ἡ φύση ὅλους μᾶς κάνει
Καὶ εἴμαστε ἴσοι μπρὸς σ' αὐτή.

Οἱ πλούσιοι μὲ ἀσπλαχνιὰ μᾶς γδέρνουν
Καὶ μᾶς ἀρπάζουν τὸ ψωμὶ
Τὸ κόπο μας αὐτοὶ κι' ἂν παίρνουν
Γιὰ μᾶς ἡ πείνα πληρωμή.
Τῆς δουλειᾶς ὅλοι οἱ κλέφτες κάτου
Δίκη τώρα ὁ φτωχὸς ζητάει
Ὅσα γυρεύει εἶναι δικά του
Κι' ὅταν θελήσει τ' ἀποκτάει.

Ἐμᾶς ποῦ ἀδιάκοπα ἡ δουλειά μας
Γεννάει τῆς γῆς τοὺς θησαυρούς
Ὅλα τὰ πλούτη εἶναι δικά μας
Ὅλα ἀνήκουν στοὺς φτωχοὺς.
Τώρα πιά κόρακες κι' ἀκρίδες
Δὲν σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ
Χρυσὸς ὁ ἥλιος στέλνει ἀχτίδες
χαμόγελο παντοτεινὸ.

Ἀπόδοση ἀπὸ τὰ γαλλικὰ
ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ